

XY egy harmattal pettyezett őszi reggelen arra ébredt, hogy megnémult. Karjait az ég felé tárva szokásos agglegényásítását nyögte volna, de egy hang sem jött ki torkán. Csodálkozva kotorászott fülében otffelejtett füldugók után,

teljesen fölöslegesen. Két éve Tenerifén hagyta, egy macánál. Pizsamáját mar-
kolászva nyitotta ki a te-
raszajtót. Az autók a szo-
kásos karistoló zajjal
igyekeztek jobb helyre, a

70 Fehér Enikő

NÉMASÁG

muskátlíkba pottyantó verebek vígan csiviteltek, minden hang a helyén volt. XY homlokát ráncolva cigarettára gyújtott. Marquez, a papagája észveszejtő rikoltozásba kezdett a füsttől. Segítség, segítség papagájjá változtatott! Ezt az egy mondatot tudta csak. XY nem is tudta volna megmondani, miért pont ezt. Jópofának tűnt. A cigaretta elhalálozott, hamvasztása után XY-ban fel-
támadt a kötelességtudat, hogy bár továbbra is hang nélkül, de munkába in-
duljon. Körülötte a metrón az emberpuding csendben volt. A portás éppen csak biccentett felé. Vagy csak a péksütemény utolsó morzsáit söpörte le ma-
gáról. A napja szépen pergett le, homokszínűen. Az első ember, akihez szívesen
szólt volna, a metrón ült, vele szemben. Hosszasan bámulta, szemérmetlenül,
sejtve, hogy a nő falat emel maga és mások közé, mint a többiek. Fáradtan
lépett a lakásába. Kulcszörgés, óraketyegés, reklámnyekergés. Minden él.
Ő lenne csak halott? Miután elmajszolta a műanyagot, amit a fagyasztóban
talált, néma álomba merült. Senki nem szólt hozzá aznap.

Másnap sem.

YZ már unta a saját hangját. Jó napot, ez itt a Szorgos Diák, azért kereste-
lek, hogy... eredj anyádba. Senki nem mondta neki, jó, hogy hívtál. Örülök,
hogy hallak. Ezek a mondatok ott heverték a dossziék mélyén, amiket YZ
kénytelen volt minden alkalommal arrébb rugdosni, hogy asztalához férjen.
Szinte jólesett a metrójaj, és az önmagába bámulás. Valaki őt bámulta.
Többször utaztak együtt. Szakállas volt és kedves. Egy élő paradoxon. Nem
akart ránézni. Aztán egyszer mégis. Elállt a szava. Otthon vette észre, mikor
leforrázta magát és ordítani akart. Mikor észrevette, még jobban. Remegve
tárcsázott. Fejére csapott. Írt. Másnap a metrón leesett a tantusz. Zötykö-
lődtek a szakállással, mikor az lábára lépett. Úgy tűnt, szándékosan. Egy-
szerre tátoztak zavartan bocsánatot. Egyszerre pirultak el. S talán a
felismerés is egyszerre érte őket, hogy mindkettőjükkel ugyanaz történt.
A szakállas, mint egy idomár, aki először találkozik tigrissel óvatosan te-
relte ki a metróból. Ön is? Én is. Írta vissza elpirulva. Meghívhatom egy ká-

véra? Bólintott. A kávé gőze feloldotta a rémületet. Egész délután beszélgettek, egymással szemben, a telefonba pötyögve.

Aztán másnap is.

71

Telefoncsörgésre ébredt. Felrúgott pár sörösdobozt, mire elért a telefonig. YZ volt. A csend a túloldalon ijesztőbb volt, mint bármilyen ordítás. Felvette viseltes, kopott ingét. Trotyosnak találta, fehérét húzott. Sietnie kell, nem készülődhet, mint egy menyasszony. Visszaöltözött és meg sem állt a nő lakásáig. Nem először járt nála, de most izgatottabb volt, mint valaha. A nő haja még aludt, szeme éberén villogott. Angol nyelvű honlapokat mutogatott. Örökre elhallgatott. Elvesztette hangját a híres kontratenor. Némasági fogadalmat tett a Nobel-díjas matematikus. És egy tucat olyan írás, amire eddig nem figyeltek fel. XY megértette. A némaság, mint egy vírus, terjedni kezdett körülöttük. Kétségbeesetten falták a sorokat, kezük észrevétlenül kulcsolódott össze. Most mi lesz? Egy hete néma vagyok! Sikoltott a monitor. XY a nőre nézett. Finoman, mintha egy életveszélyes műtétet végezne, megcsókolta. Fogalmam sincs, írta vissza. Megtanulhatnánk jelnyelven.

Új Forrás 2017/1 – Fehér Enikő: Némaság

A városban betűk nélkül jelent meg egy napilap. Egy kedélyes öregúr vette meg, rá sem pillantva, a szokás langyos kényelmével vágta zsebre és ballagott is tovább. Otthon a rekamién, mikor széthajtogatta, azt hitte, cserben hagyta a látása. Tévedett. A hangja hagyta cserben. Másnap a napilap összes példányából hiányoztak a betűk. Teljesen váratlanul történt a dolog. A szerkesztők, a szedők és tördelők nem jutottak szóhoz. Az előfizetők nem reklamáltak, inkább előfizettek egy fényes lapú bulvárra. XY és YZ ültek a kanapén és a monitorra meredtek. Hát ez is. A sajtó némasága a jövő némasága. Annak ötlete, hogy ott hallassák a hangjukat, elsüllyedt. Kabátot vettek és kéz a kézben futottak ki a világba. Eddig fel sem tűnt nekik, hogy a hajléktalanok mit üzennek. Lakásra gyűjtök. Éhes vagyok. Megnémultam. Segítség, nem tudok beszélni. Elvesztettem a hangom, elvesztettem az állásom. Mérhetetlen sokan voltak. XY és YZ összegyűjtötte őket, mint egy zacskó limlomot és egészen a Központig meneteltek. Üres újságokat sodort a szél. A Központ fejese kinézett a tömegre. Szomorú szemű sűrke emberek néztek vissza rá. Transzparenszeket szorongattak. Nincs hangunk, segíts rajtunk! Végiggondolta, mit

is jelent ez. Osztott, szorzott, de az ügy hírértéke nem érte el A Központot. Megnyomott egy gombot a kabátján és a szürke tömegbe fekete keveredett. Biztonságiak.

72 Másnap A Központ újságjában a következő cikk jelent meg:

A sztár, a zene tündöklő csillaga, Personne Whohasname váratlanul némult meg. Hogy ez átmeneti-e vagy végleges, orvoscsapatunk vizsgálja. Egyelőre állapota nem súlyos, de koncertturnéját kénytelen volt lemondani. Reméljük, mihamarabb felgyógyul a híres énekesnő. Lapunk nem tud semmiféle némasági járványról, valószínűleg egyedi ez a sajnálatos eset. A sztárnak mihamarabbi gyógyulást kívánunk!

XY és YZ remegett a dühtől. Kiabálni akartak A Központtal, a világgal, a hajléktalanokkal. Ímélek százait küldték ezerfelé, de semmi. Ön üres üzenetet küldött, kérem, próbálja újra! Mindent megpróbáltak, hangjuk elszállt a közöny tornádójában.

Personne Whohasname egy harmattal pettyezett őszi reggelen arra ébredt, hogy megnémult. Hangját tömegek gyászolták.

